

Білчення

Василь Чухліб

По гриби чи по ягоди Галинці та Дмитрикові далеко ходити не треба. Адже ліс починається одразу за їхнім городом. Діти тут майже щодня бувають, їм тут знайоме кожне дерево, кожен пагорбок і видолинок. Ось і сьогодні прибігли до ближнього лісу. Дмитрик одразу знайшов кілька боровичків-кремезнячків. А Галинка любить збирати лисички. Вони більше на галявинках ростуть. Он скільки їх по траві розсипано, наче наміста. Галинка бере пахучі лисички й легенько, щоб не пом'ялися, кладе в кошик. А Дмитрик — той гасає поміж соснами, наче білка.

Галинка розігнулася й прислухалася. Щось тихенько й жалібно пищало. Роззирнулася довкруг — нічого не видно.

— Чого це ти сидиш? — підбіг до неї Дмитрик. — Уже грибів нема куди збирати, чи стомилася?

— Ніби пищить щось, чуєш?

Дмитрик прислухався.

— Це тобі здалося. А може, то вітерець на сосновій корі грає.

Тут пищання почулося голосніше. Воно долинало від старої сосни, що на схилі пагорба. Діти побігли туди.

Під сосною поміж кущиками вересу й трави качався рудий клубочок.

— Може, це котик сюди заблукав? — сказала Галинка. — Так ні.

Дмитрик придивився і вигукнув:

— Та це ж білчення!

Він упіймав білчення і тримав у долонях, а воно виривалося з рук, либонь, боялося.

— Ой, яке гарненьке, пухнастеньке! — примовляла Галинка. — А хвостик — наче свічечка!

Дмитрик підвів голову, розглядав високу сосну.

— Он там дупло білчине, під товстою гіллякою, бачиш? Білчення, видно, звідтіля випало. А вибратися назад воно ще не подужає.

— А що ж робити? — мовила стурбовано Галинка. — Таке маленьке білчення. Давай заберемо його додому!

Дмитрик зняв картузика, посадив туди білчення, і діти хутко пішли до хати.

Вдома Галинка внесла з льоху глечик свіжого молока, налила в блюдечко.

— Пий, Руденьке, ти ж, мабуть, зголоділо! — припрошувала.

Проте білчення ніби не помічало їжі. Воно стрибнуло зі столу на підвіконня, почало шкрябатися в шибку.

— Не хоче в хаті, надвір проситься, — сказав Дмитрик.

— А як винести його, то ще заблудиться, чи собаки нападуть.

Прийшов з роботи тато, дізнався про пригоду з білченням.

— Воно, видно, ще не вміє саме їсти. Ще мати його годує, — мовив роздумливо.

У старому татовому капелюсі Дмитрик змостив кубельце з м'якого сіна. Руденьке пригрілося там і притихло, нібито задрімало. Діти не турбували його.

А вранці Галинка, яка прокинулася перша, зчинила галас:

— Дмитрику, вставай! Немає Руденького в капелюсі! Хтось двері вночі, мабуть, відчиняв, і воно втекло!..

Діти обнишпорили всю хату, і на піч заглядали, й на посудник, у всі шафи. Білченяти ніде не було. Галинка ледь не плакала.

Раптом з етажерки, що стояла в кутку, почувся шурхіт. Дмитрик кинувся туди.

— Так ось куди ти забралось! — і він витягнув із-за книжок білченя.

— Бачу, що марні ваші силкування. Нічим ви йому не допоможете, — сказав тато. — Без матері маля пропаде. Залишається віднести білченя на те місце, де ви його знайшли. Білка, либонь, увесь ліс обшукала, побивається...

Дмитрик посадив білченя в свого картузика, й вирушили до лісу.

— Егей, білко, ось тут твоє Руденьке! — загукала Галинка, коли прийшли до старої сосни.

Задержавши голови, діти дивилися на дупло. Їм так хотілося, щоб виглянула звідтіля білка. Але білка не з'являлася, лише іноді з гілок зривалися сухі шишки і з шелестом падали в траву.

— Білка, мабуть, боїться нас, — здогадався Дмитрик. — Давай заховаємося.

Вони залишили білченя під сосною, а самі сховалися за ліщиновим кущем. Сиділи, не ворущаючись, затамувавши подих. Дивилися на стару сосну, на чорне вічко під товстою гіллякою, аж очі заболіли...

— Забрала білка Руденьке, забрала! — раптом шарпнув Дмитрик сестричку за руку, зірвався й побіг до пагорба.

— Ти бачила, як вона схопила його?! — пританцьовував він довкола сосни.

— Ніби бачила, — казала невпевнено Галинка. — Щось метнулося з сосни й назад, ніби блискавка...

— А я розгледів! Білка схопила білченя зубами і вмент — на сосну. Тільки шусь у дупло!..

І знову було тихо. Лише плавно падала із сосни, мерехтячи під сонячними променями, стара глиця.

Діти знову сховалися за ліщиною, пантрували за чорним вічком на сосні.

— Оно вони! — тепер уже Галинка першою зірвалася на ноги. — Білка й наше Руденьке!

Із дупла справді виглядала вогнисто-руда білка, а поруч неї — раде, ніби усміхнене, білченя. Поблискували на дітей чорними намистинками очей. Так було якусь хвилину, а потім білка й Руденьке сховалися.

Галинка й Дмитрик весело побігли додому, аби скоріше розповісти про все татові й мамі.